Sara Johnsen

Táncoslábú

POLAR KÖNYVEK

Fordította
Szilágyi Orsolya

Fordítóként, tanárként és idegenvezetőként dolgozom, elsősorban a kortárs norvég nyelvvel és kultúrával foglalkozom. Az ELTE BTK Skandinavisztika Tanszékén és a Skandináv Házban tanítok, munkámban különösen fontos számomra a kultúraközvetítés: olyan történetek és hangok eljuttatása a magyar olvasókhoz, amelyek új nézőpontokat nyithatnak meg a jelen társadalmi és emberi kérdéseiről. Sara Johnsen regénye ezért is áll közel hozzám, hiszen egyszerre személyes történet és erős társadalmi reflexió.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bárminemű felhasználásáért.

Sara Johnsen

Táncoslábú

POLAR KÖNYVEK

This translation has been published with the financial support of NORLA

NORLA
NORWEGIAN LITERATURE ABROAD

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sara Johnsen: Til Dancing Boy /Gyldendal Norsk Forlag AS, Oslo, 2022/
Copyright
© Sara Johnsen, 2022
Hungarian translation © Szilágyi Orsolya, 2026
Published by agreement with Salomonsson Agency

Kiadja a *Polar Egyesület*
Felelős kiadó és sorozatszerkesztő
az egyesület ügyvezetője: *Dériné Stark Zsófia*
Műszaki vezető: *Stark Gergely*
www.polarkonyvek.hu
polarkonyvek@gmail.com

A sorozatot *Kemény Zoltán* tervezte
A borítóképet *Borsódy Eszter* készítette
Nyomdai előkészítés: *Clarion Stúdió*
Nyomás-kötés: *Pannónia Nyomda Kft.*

A könyv alapanyaga felelős gazdálkodásból,
ellenőrzött forrásból származik,
amit az FSC (Forest Stewardship Council®) tanúsít.

FSC
www.fsc.org
FSC C017326

ISBN 978-615-7069-09-1
ISSN 1418-0243

1

A természetkedvelő

– Mindenki számára van ajánlatuk? – minden ügyfél ezt kérdezi, szerintem az előtérben ülő férfi sem lesz kivétel. Nem az előtérben, hanem a váróban. Boje ragaszkodik hozzá, hogy így nevezzük. Bár a szoba szinte üres, benne mindössze egy bőrkanapé és egy vizestartály, de a bőrkanapé legalább szép és drága. Kiviszek neki egy katalógust, amit a recepción tartunk a polcon, Maria gondoskodik róla, hogy a tablet mindig fel legyen töltve és ne legyen poros.

Az ügyfél szőke, göndörhajú, arca kerek, álla hegyes, széles vállára vasalatlan ing feszül.

Arra gondolok, talán egy magányos gazda, aki sokáig rágódott azon, hogy eljöjjön-e ide. Nagy kezeivel a combja mellett a kanapéra nehezedik. Odanyújtom neki a katalógust.

– Öt szobánk van – szólalok meg –, négy standard meg egy lakosztály, a lakosztály jobban felszerelt és egy kicsit drágább.

Meg sem moccan, kezét mereven tartja maga mellett.

– Szeretné megnézni?

A cipőm orrát nézem, miközben előrehajolok, és az ölébe helyezem a katalógust. Boje azt javasolta, hogy a falra függesszük ki a kínálatot, de én tudom, hogy az emberek szívesen kézbe veszik az ilyesmit, egy szép, tiszta katalógust.

Csak akkor tudnak megfelelő programot választani, ha biztonságban érzik magukat.

– Hát az attól függ, hogy van-e olyasmijük, amit szeretnék – mondja, miközben beleolvas a katalógusba. Kicsit előre görnyed, miközben olvas. És bár hosszú a nadrágja, szinte eltakarja a cipőjét, látszik, hogy valami nincs rendben az egyik lábával. Talán műlába van.

Eltelik pár perc.

Miután az ügyfél alaposan áttanulmányozta a kínálatot, általában olyan beszélgetés következik, ami mindkét fél számára kínos. Ezért megszólalok, még mielőtt a katalógus végére érne.

– Ha szeretné, tarthatunk egy konzultációt. Ön elmondja, mit szeretne, és mi megtervezzük a programot, ami a tartalom függvényében egy vagy két hét alatt készül el.

– Az biztosan nagyon drága.

Tekintete szúrós, talán kicsit pimasz is, de a szeme szép kék. Majdnem türkiz. Biccentek, nem akarom elmagyarázni, hogy az, ami nekünk drága, a programozás és a kreatív rész miatt, az az ügyfelek számára is többe kerül. Ez egyértelmű, ezt még Thelma Tee is tudja, még ha nem is érti, hogy mi értelme van a spórolásnak, vagy arra várni, míg egy áru akciós lesz. Helyette csak ennyit mondok:

– Mindennek megvan az ára, nem igaz?

– Nos, ami a legjobb az életben, az ingyen van – és ezzel beteszi a katalógust a kanapé karfája és egy párna közötti résbe.

– Szép kanapé.

Bólintok.

– Amikor kicsi voltam, szerettem meztelenül térdepelni a kanapén, és ilyen résekbe dugni a fütyimet – mondja, és a párnák közé dugja a mutatóujját. – Az egy olcsóbb változat volt, de volt benne feeling.

– Van ilyesmi a kínálatunkban.

Rázza a fejét.

– Van esetleg olyan program, amiben szerepet játszik a természet?

– Természet alatt valami olyasmire gondol, ami a természetben játszódik?

– Igen, ilyesmire gondolok.

– Van egy olyan programunk.

Addig pimaszul csillogó szeme elkerekedik.

– Egy idősebb hegymászónak készült – kezdem magyarázni, és a szívem egyre gyorsabban ver. Nem gyakran szerepel a természet a kívánságok között. – De ebben a programban több a természetközeli élmény, mint például a hegymászás.

– Erdő, víz és szél?

Bólintok.

– És miért nem szerepel a katalógusban?

– Úgy éreztük, hogy nem lenne helyes, mert egy hölgy egyéni megrendelésére készült, és ilyenkor három évig az ő tulajdona.

– És?

– Meghalt, ezért már megszűnt a tulajdonjog.

– Nagyon nőies?

– Ezt nem tudom pontosan. Mire lenne szüksége? – körülnéz, csak mi ketten vagyunk a helyiségben.

– A fa kérgére – feleli. – Meg tudja oldani, hogy legyen egy lyuk a fa kérgében?

Majdnem mindenki ezt kéri, de én profi vagyok, ezért nem árulom el.

– Mindent megoldunk. A legjobb lenne egy konzultáció, és akkor pont olyan lesz, amilyet szeretne.

Mutatóujja a két párna közötti résben marad, és a lábára néz.

– Pontosan mi van abban a programban?

Tartok egy lélegzetvételnyi szünetet, ő kíváncsian vár. Kihúzza az ujját és összekulcsolja a két kezét, és én behunyom a szemem, majd halkan mesélni kezdek.

– A nap sugarai melegítik, úgy érzi, mintha egy meleg kőre feküdne, puha esőcseppeket érez a fejbőrén, majd falat mászik a magasban, a moha a hátára tapad, megjelenik a csillagos égbolt, tenyere egy fatörzset érint, égő tűz illata, az erdő illata, a fű illata.

Megfogja a kezem, az ő keze meleg és száraz, megfogom, de úgy, mintha üdvözölném, majd elengedem és folytatom.

– Egy sárcseppet érez a fenéknyílásnál, szél fújja a fák lombjait, lezuhan egy sziklahasadékba, úszik a víz alatt, párzó oroszlánok. A végén megjelenik egy férfi, de meg tudjuk változtatni a nemét.

– Ne, ha van valami, amire nem gerjedek, akkor azok a rohadt emberek.

– Ez nem az ön programja. Ahogyan már említettem, tudunk olyat készíteni, ami személyre szabott, de akkor az ma nem valósítható meg.

– Nem tudja csak úgy kivenni a programból?

Rázom a fejem.

– Ahhoz át kell másolnom a fájlt, és meg kell szerkesztenem, erre most nincs időm.

Feláll, kicsit meginog, az egyenes lába felé billen.

– Majd behunyom a szememet.

– Az arca nem látható – teszem hozzá – talán ez segít.

Nagy szája mosolyra nyílik, fogai ferdék, két középső foga között nagy távolság.

– Egy arcnélküli ember.

Biccentek, és látom, hogy ráharapott a horogra. A férfiak hetvenöt százalékának tetszem, még akkor is, ha sokkal fia-

talabbak, mint én. Az arcom nem szép, mondhatni csúnya, de van három dolog, ami miatt tetszem a férfiaknak. A legfontosabb az ajkam. A felső ajkam duzzadt, és középen van benne egy repedés, és egy rózsaszín nyílásban végződik, ahol melegen és puhán összeér a szám. Rossz szokásom, hogy a nyelvem hegyét ebbe a nyílásba helyezem. A másik az, hogy néha valósággal világít a szemem. Olyan, mintha a koponyám belsejében lenne két lámpás, és amikor azok világítani kezdenek, eltűnik az arcom. A harmadik a hangom, rekedt, mély és szexi. Fiatalkoromban rengeteg bókot kaptam érte.

– Mindenkitől kérünk egészségügyi nyilatkozatot, akár fiatal, akár öreg, először alá kell írnia.

– Maga kipróbálta ezt a programot?

Megragadja a karomat, mintha meg kellene támaszkodnia valakiben, és a csuklómig csúsztatja a kezét, hogy érezze a pulzusomat. Boje mondta, hogy ez miattam van, és tudom, hogy igaza van. Hagyom magam, elmerülök mások élvezetében, de ennek a fiatalembernek nem én kellek. Próbálom színlelni, hogy gondolkodom, de közben kihúzom magam a szorításából, és a kezemet magam mellé húzom.

– Én olyat javasolnék, amiben több ember van. Egy összetett történet esetleg? Vannak benne ősemberek és természet. Minden, amit ajánlunk jóvá van hagyva, senki nem sérül és senkit nem ér bántalmazás, mindent átalakítottunk, 3D, de vannak illatok és ízek.

Félbeszakít.

– A napsugarasat választom, amit annak a halott nőnek készítettek.

Bemegyünk az irodámba. Most tökéletesen jár segítség nélkül.

– Itt írja alá – az egészségügyi nyilatkozat alján lévő vonalra mutatok.

Kalligrafikusan ír, betűi gyerekesen nőiesek. V. Sigurd beikszeli az *Igen*-t és a *Nem*-et a megfelelő helyeken. Senki nem veheti igénybe a kínálatot, aki Viagrát, vagy Erecticox-ot szed.

– És most?

– Hagyományos szobát szeretne?

Vállat von, olyan, mintha már nem is érdekelné a pénz.

– Szeretné kipróbálni a lakosztályt? Mivel Ön olyan programot választott, ami nem önre íródott, nem biztos, hogy eléri az orgazmust, de abban a szobában nagyobb rá az esély.

– Miért is?

– Ott bőrfelületen fekszik, és hattal több elektróda van, kettő a központi szervre, kettő a lábfejekre, kettő az arcra.

Felhúzza a nadrágját, és megmutatja a műlábát.

– Ide nem igazán van mit tenni.

Úgy hangzik, mintha büszke lenne arra, hogy hiányzik egy lába.

– Leveheti – javaslom – akkor elhelyezhetünk egyet oda, ahol le lett vágva.

Rázza a fejét és leengedi a nadrágját. Tanácstalan tekintettel előrehajol és a térdére teszi a kezét. Olyan, mint egy kisfiú, egy trollgyerek, kerek, nyugtalan szemekkel és ferde fogakkal. Legszívesebben adnék neki egy pohár tejet és egy csokoládét.

– Nincs mitől tartania.

– Be kell vallanom, hogy kicsit félek.

– Beállítottam a természetprogramot az ötös lakosztályba. Vagy szeretne inkább máskor jönni?

– Nem, most vagy soha.

– Rendben, akkor legyen így.

– Mit kell tennem?

– Bemegy, levetkőzik és lefekszik az ágyra. Utána bejövök és elhelyezem az elektródákat és rögzítem a képernyőt. Rendben?

– Elmehetnék mosdóba?

– Először fizetnie kell, a mosdót a folyosó végén találja.

Amikor belépek az 5-ös szobába, a férfi még az ágy mellett áll. Már levette az ingét, és a nadrágja a földön hever. A protézise a jobb térdéhez van rögzítve és egy mechanikus lábfejben végződik.

– Az alsónadrágomat is vegyem le?

– Azt eldöntheti, de ha fennmarad, akkor kevésbé érzi a jeleket, ezért azt javaslom, hogy vegye le.

– Hát persze, hogy azt javasolja.

Alsóját egy kézzel húzza le. Hátat fordítok, felveszem a nadrágját, és a fal melletti székre teszem. A szívem egyre gyorsabban ver, a köldöke bal oldalán van egy csokibarna anyajegy. Párszor előfordult, hogy a vendégeknek voltak anyajegyeik, és bár nem akarom látni, nem tudom nem nézni. Meztelenül áll az ágy mellett, és egy ideig ő is a meztelen testét bámulja. Legszívesebben megmondanám neki, hogy ha egészséges lábai lennének, nem szedtem volna össze a ruháit, de inkább csak sóhajtok halkan, mert annyira izgató nézni. Felsőteste görnyedt, bőre sebhelyes, karjai izmosak, hasa behorpad. Olyan, mint egy kétlábon álló farkas vagy kutya. Mindkét kezével megtámaszkodik az ágyon, felemeli magát, és elhelyezkedik. Szíve láthatóan ver, erősen, akárcsak az enyém. Még egyszer ránézek az anyajegyre, miközben felveszem a vékony pamutkesztyűt, amivel felhelyezem az elektródákat.

Sok testet látok a munkám során. Bár sokan kigyúrják magukat, teljes bizonyossággal mondom Thelma Teenek, hogy ő nagyon jó, a legjobbak közé fog tartozni, vagy majdnem, de ki hallgat az anyukájára tizenhárom évesen?

V. Sigurd egészséges és szép, nincs műtétnyoma, nem használ Botoxot, és nagyon jól reagál. A legegészségesebb ügyfeleink jóval azelőtt felizgulnak, mielőtt bármi elkezdődne, és az ő szerszáma is elindult felfelé. Elég nagy, kicsit balra hajlik, és arra gondolok, hogy ha rásüt a napfény, amikor merev, bizonyára árnyékot vet az anyajegyére. Behunyt szemekkel fekszik, két karja a teste mellett, mutatóujja meg-megrándul. A legpuhább fejhallgatót teszem a fülére, és szemére az egyik legjobb szemüveget helyezem.

Hamarosan kezdheti.

– Először végig kell olvasnia az előírásokat, pár perc csupán.

Kezével jelzi, hogy rendben.

Régen, amikor még nem ismertem Bojét, és még nem hoztuk létre ezt a helyet, egy felolvasó bárban dolgoztam. Erotikus történeteket meséltem, és a programok dramaturgiáját nagyrészt onnan vettem át. Először be kell vonni az embereket a történetbe, óvatosan, úgy, ahogyan azt elvárják, de fűszerezni is kell, valami meglepővel. Lehet az egy egyéni részlet, egy illat, egy íz vagy egy hang. Az *Orgazmus a természetben* elején a szél susog a lombok között. Az egyén fekszik a fa alatt, enyhén fúj a szél, hangok hallatszanak, majd hirtelen a fa belsejében találja magát. Ez a hirtelen mozdulat majdnem mindenkinél bejön, szétárad benne a vágy, és a visszafordíthatatlan pillanat hamar bekövetkezik. Mindig három drámai csúcspontot teszek a programba, a harmadik

idézi elő az orgazmust, de a legtöbben már jóval a történet végső fordulata előtt elmennek.

– Bent marad velem?

Már most zihálva veszi a levegőt, ez gyors lesz.

– Le kell mennem a recepcióba – válaszolom, és látom, hogy a műlábán kívül az egész teste remeg.

El akarom mondani Bojénak az anyajegyet, de nem veszi fel, ráadásul jön még két új ügyfél is.

Az első egy hölgy a környékről, úgy tesz, mintha nem ismerne fel. Próbálja leplezni, hogy szégyelli magát, de már nem újdonság a felhúzott szemöldök, meg a csodálkozás az emberek arcán, amikor végignézik a kínálatot, és végül a klasszikusat választják: „*A szauná*"-t. Még mindig ez az egyik legnépszerűbb történet azok közül, amiket kitaláltam.

A kezdetekben az élvezetek háza, aminek a nevét többszörösen meghánytuk-vetettük, és végül Pure Pleasure lett, csak két történettel működött: „*A szauna*", amit főként hölgyeknek szántunk, és „*A bébiszitter*", férfiak számára. Abban az időben Boje programozta és készítette a hangdizájnt. „*A szauna*" egy nőről szól egy termálfürdőben. Akkoriban a japán szenzorok stimulálták a vizet és a meleget. A nő beül a szaunába, és egy fiatalember, aki a medencénél takarít, bemegy hozzá. Ez a férfi volt az egyik legkorábbi animáció, ezért az arca eléggé pixeles, de a nyelve rózsaszín, és pont középen érinti meg a nő szeméremajkait. Az az áramütés, amit ahhoz a pillanathoz létrehoztunk, a mai napig tökéletes és modern maradt.

A hölgyek általában szeretik, ha a történet úgy van felépítve, hogy ők már a kezdetektől részt vesznek benne, míg a férfiak többsége azokat a történeteket kedveli, amelyekben

tartaniuk kell magukat egyfajta morálhoz, de aztán annyira rájuk tör a vágy, hogy nem tudnak ellenállni. Kiugrik a nyúl a bokorból, ahogy Boje szokta mondani. Az etikai tanács és a kutatók nyugodtan állíthatják, hogy nincs különbség nők és férfiak között, de ami a szexuális preferenciákat illeti, igenis van a legtöbb esetben, én az a kivétel vagyok, ami erősíti a szabályt.

A második ügyfél Osman, ő nem szégyelli magát. Van négy gyereke, két feleségétől elvált, a bevásárlóközpontban dolgozik, és legalább heti négy orgazmusra van szüksége. Sok gőzt kell kiengednie, ezért továbbfejlesztettük számára a programot. Egy liftfantáziával kezdett, de már teljes a kínálat, hölgyekkel, akik leszopják, akik fogdosnak és fogdoshatók, és Osman vörös arccal és égnek álló hajjal szokott távozni. Külön dizájnt készítettem neki két történethez, és keményen dolgoztam azért, hogy jól érezze magát. Boje szerint a törzsvendégek tartják fenn a helyet.

Osman néha hoz magával egy doboz édes aprósüteményt, és többször próbáltam rávenni Thelma Tee-t, hogy kóstolja meg, de végül mindig a bejárónőnk eszi meg.

Boje még nem jött be dolgozni. Megígérte, hogy elhozza Thelmát az iskolából, ezért remélem, hogy nem aludt el már megint. Érzem, ahogy úrrá lesz rajtam az idegesség és dühvé alakul.

Már harmadszor hívom, amikor meglátom, hogy a Természetkedvelő elindul felém majd megáll a pultnál. Lazának és elégedettnek néz ki. Leteszem a mobilom.

– Rendben volt?

Biccent.

– Nem lenne kedve egy csésze kávéhoz? Vagy egy sörhöz?

Felgyúl a szememben a fény.

– Ma nem.

Nem értem, mi ütött belém. Nem szabad az ügyfelekkel kávézni. A Tanács lecsap a személyes kapcsolatokra, büntet és lepontoz. Torz hatalmi viszony alakulhat ki, és erre nagyon rá szoktak harapni. Valamelyik fél sérül, vagy megalázzák, és a tanács szerint életveszélyes, ha valaki alsóbbrendűnek érzi magát, de számomra ez volt a legfontosabb támasz; minden fájdalomból erőt merítettem, sebességet váltottam, és kétszer olyan erősen nyomtam a gázt és kétszer olyan gyorsan száguldottam. Szerintem az emberek túl hamar feladják, és sírnak, amikor az őket ért fájdalmakról beszélnek, a rendszer szinte bátorítja őket, és akkor eszembe jut Thelma és a sebezhetősége, és olyankor mégis örülök, hogy léteznek törvények, bár az, hogy én erre gondolok és aggódom, nem segít Thelmának. A sok aggodalom semmihez sem vezet, a lényeg az, hogy a törvények olyan sebezhetők számára lettek kitalálva, mint Thelma Tee, és végül is jó ez így. Ő és az ő generációja a jövő, annak ellenére, hogy iszonyatosan félnek olyan veszélytelen dolgoktól is, mint például a meztelen képek vagy az ennivaló.

– Holnap visszajönnék egy konzultációra.

A gépemre nézek.

– Leghamarabb szerdán van szabad időpont.

– De kávézhatnánk egyet? Megkaphatom a számát?

Ügyfelek számára nem szoktam megadni a telefonszámomat, tilos és értelmetlen. A kezem remeg, miközben leírom neki.

Elindul a kijárat felé. Kék inge izzadtan tapad a hátához.

A mobilom rezegni kezd, egy üzenet Thelma Tee-től.

Fáj a hasam, haza akarok menni. El tudsz értem jönni MOST?

Hogyan is vállalhattam gyereket Bojétől? Szinte csak rossz tulajdonságai vannak. Indulatos, egoista és ingerlékeny. Nagyon kevesen bírják ki mellette, szinte csak az ivócimborái meg a szomszédok, akikkel együtt cigarettázik. Boje mindenkit megnevettet, sármos, más, mint a többiek, közvetlen, de ha engem kérdeznek, szerintem mindenkit manipulál. A lelke mélyén szégyellős és bizonytalan, ezért tudnom kellett volna, hogy az olyanok, mint Thelma Tee megöröklik a félénkséget, és nehezen állják meg a helyüket. Sokat van egyedül és nem sok olyan tulajdonsággal rendelkezik, ami kisegítené a magányból. Ráadásul Thelma túl okos és büszke ahhoz, hogy közvetlen legyen.

Bojének viszont vannak olyan tulajdonságai, amik miatt, ha barátai nincsnek is, de nője mindig volt, most én vagyok az. Miért is? Az orgazmus miatt, amit a testről és az élvezetekről tud, az az ő fegyvere. Amikor legjobban gyűlölöm, akkor becsúsztatja forró kezét az ingem alá. Izzó szén van a tenyerében, és jó az illata, de olyan csúnya, mint egy vaddisznó, és hiányzik egy ujja. Az a furcsa, hogy bár Bojét meg engem is felléptethetnének egy cirkuszban, vagy eladhatnának egy állatkertnek, mert egyértelműen jobban hasonlítunk egy barlanglakóhoz, mint a legtöbb ember, Thelma Tee mégis szőke és szokatlanul szép. Csak túlságosan vékony.

Boje nem válaszol, megírom Thelmának, hogy egyedül vagyok a munkahelyemen, és megkérem, hogy üljön egy taxiba.

És apa?

Talán alszik, de nem tudom, mert nem veszi fel.

Thelma nem szeret ide jönni, szégyell minket, Boje szerint így is úgy is szégyellné, mert abban a korban van, amikor minden miatt szégyelli magát. Nekem fáj ez a szégyenérzet.

Ha van egy ember a világon, aki szeretném, hogy szeressen, akkor az Thelma, és mindazok után, amiket átéltünk, úgy érzem, hogy jobban összefonódtunk, mint más anyák és gyerekeik. Bárhogyan is alakult.

Az életem tele van rossz időzítéssel, és Thelma taxija pont abban a pillanatban áll meg az épület előtt, amikor a szomszédságunkban élő hölgy megjelenik a folyosón. Amikor meglátja Thelmát a hídon, szőkén, táskájával a vállán a napsütésben, hirtelen visszafordul és visszamegy a szobába. Azt hiszem, a fia egy iskolába jár Thelmával, de ha ismerné Thelmát tudná, hogy Thelmának soha nem jutna eszébe, hogy elmondja, hogy látott nálunk valakit, vagy hogy bármit is elmondjon. Thelma csak annyit beszél a többi diákkal, amennyit nagyon szükséges. Velem mindig beszélget, és amikor Bojét utánozza olyan rekedt és reszelő hangon beszél, hogy nevetnem kell.

Most megáll a bejárati ajtó előtt, és úgy tesz, mintha túl gyenge lenne ahhoz, hogy kinyissa. Intek neki, hogy jöjjön be, de ő kint marad és visszaint, hogy én menjek ki, és akkor megértem, hogy ki kell mennem, hogy kifizessem a taxit.

A vállalkozásunk az Aker folyó partján van. Amikor rátaláltunk Bojéval, egy lerobbant gyárépület volt, ami korábban koncertteremként, reklámügynökségként, tesztelőállomásként és hivatali kifőzdeként is működött. Olyan boldogok és szerelmesek voltunk, amikor megkaptuk a kölcsönt, hogy megvegyük, és Boje mindenkinek elmagyarázta, hogy az élvezetek háza környezetbarát energiával fog működni, napelemek lesznek a tetőn, és turbinák, amiket a folyó sodrása működtet. Mivel a zöld megoldásokra alacsony a kamat, a harmadik év végére már ki is fizettük a tartozásunkat.

A bejárathoz egy híd vezet a folyón át. Thelma Tee a korlátnál áll és melankolikus tekintettel bámulja az erős sodrást. Ilyenkor semmi értelme átkarolni. Nem szeret ott állni, és én szégyellem magam a csípős szag miatt, amit a vízesésbe ömlő szennyvíz áraszt a folyó másik oldalán. Átsietek a hídon, kifizetem a taxit, visszafelé belefutok Osmanba, aki a mobilját a füléhez nyomva telefonál. Fehér futócipő van rajta, és olyan energikus, mint egy profi teniszező.

Thelma Tee csak a recepciós székben hajlandó ülni. Attól tart, hogy valaki ügyfélnek tekinti, bár a korhatár 16 év, és ő még mindig csak egy kislánynak néz ki.

– Ugye hamarosan indulunk? – Még a szemét sem bírja nyitva tartani.

Röviden bekopogok és benyitok a szomszéd hölgy ajtaján, és jelzem, hogy letelt az idő.

– Hogy engedheted meg a gyerekednek, hogy idejöjjön?

Nem tudok mást válaszolni, mint hogy Thelma beteg, és behunyt szemmel ül a recepción.

Emlékszem, hogy amikor Thelma megszületett, mindketten attól féltünk, hogy elveszik tőlünk. Mindenekelőtt az én múltam miatt, de amiatt is, hogy Boje volt börtönben. De a Gyámhivatal „kedves, jó szülők"-nek nevezett minket a jelentésében, és senki nem akarta elvenni tőlünk a kislányt. De a mai napig félek, él bennem egy borzasztó érzés, hogy nem tarthatom meg Thelmát, hogy valahogyan őt is el fogom veszíteni.

Az autóban hallgathatja azt a borzalmas zenét, amit szeret és gyönyörű hangon énekli is. Üzenetem érkezik, elolvassa. Mindketten azt gondoljuk, hogy Bojétől jött. Thelma felolvassa.

Ne feledkezz meg a kávéról, van egy fontos mondanivalóm, S.

– Ki ez?

Nincsenek titkaim Thelma előtt. Ez a legjobb megoldás, ha valakinek sötét a múltja, Boje titkolja a sajátját, de amit ő hord a szívén, az tényleg még sötétebb.

– Volt ma egy ügyfél, és abban reménykedem, hogy esetleg az a fiú, akiről lemondtam.

Thelma sóhajt.

– Melyik?

– Az elsőszülött.

– Miért gondolod, hogy ő az?

– Van egy anyajegy a hasán.

– Láttad meztelenül?

Bekanyarodok a garázs elé.

– Hányingerem van tőled!

Thelma már azelőtt kinyitja az ajtót, mielőtt rendesen megállnék. A virágágyáshoz sétál, és úgy tesz, mintha hánynа.

Nem először hiszem azt, hogy a fiam az, aki váratlanul megjelenik a Pure Pleasure-ben. Abban reménykedem, hogy egy gyöngéd, magányos férfi, aki egész életében arra vágyott, hogy megismerjen. Az elején Boje nagyon tapintatos volt, detektíveset játszottunk, de mára már ő is és Thelma is beleunt az állandó vágyakozásomba, hogy beszélhessek Thelma féltestvérével, aki valahol él a nagyvilágban.

A fiamnak joga van megtudni, hogy ki vagyok, és hogy felvegye velem a kapcsolatot. A törvényt akkor hozták, amikor a második gyerekem született, de visszamenőleges hatállyal. Ezért nem teljesen lehetetlen, hogy megjelenik egy nap. Amikor Thelma kicsi volt, meséltem neki egy királylányról, aki nagyon magányos és bánatos volt. Egy nap megismer-

kedett egy fiatalemberrel, aki egy nagy követ cipelt át egy folyón, de a kő olyan csúszóssá vált a vízben, hogy nem bírta megtartani. Akkor a királylány neki adta a kabátját, beletették a követ, és együtt vitték át a folyó túloldalára. A fiú meghívta, hogy ebédeljenek együtt, és így megismerkedtek. Elmondta, hogy azért járja a világot, hogy megtalálja a kishúgát, akinek van egy jel a testén. A királylány megmutatta az anyajegyét, ami a csípőjén volt, de már halványnak és távolinak tűnt. „Mesélj a pillangóról" – kérte mindig Thelma, amikor ehhez a részhez értem a történetben. És akkor a szép, barna pillangóról meséltem, aki kirepült Thelma anyajegyéből és addig repkedett, amíg rá nem szállt a bátyja orra hegyére. Szárnyaival mesélt neki Thelmáról. A fiú követte a pillangót hegyen-völgyön át, míg meg nem találta Thelmát. A történet végén, miközben ebédeltek, a kis pillangó rászállt Thelma anyajegyére, és olyan tökéletesen illett rá, hogy beleolvadt a bőrébe. A testvérének is volt egy hasonló anyajegye, és akkor rájött, hogy megtalálta a kishúgát.

Boje meg én természetesen kimaradtunk a meséből. A mi történetünk nem illik királylányos és pillangós mesékbe.

Köszönet

Szeretném megköszönni szerkesztőmnek, Trude Rønnestadnak a bizalmat és a segítséget, Gro Hegdalnak a szöveggondozást, amelybe rengeteg energiát és türelmet fektetett, kedves testvéreimnek Alexa Døvingnek és Rebekka Wangensteennek a visszajelzéseket. Köszönöm unokahúgomnak Nike Maria Døvingnek, hogy elsőként elolvasta a könyvet és barátnőmnek Lena Lindgrennek, hogy jótanácsokkal látott el. Köszönet szeretett lányaimnak Ionak és Emily-nek, és hála legjobb barátomnak és férjemnek Pålnak, aki biztonságot és a támogatást nyújtott a munkám során.

Utószó

Sara Johnsen *Táncoslábú* című regénye egyszerre disztópia, társadalmi látlelet és személyes történet. A szerző a jövő Norvégiáját rajzolja meg, ahol megjelennek környezeti válságok, járványok és társadalmi feszültségek. Ebben a világban működik a *Vágy* nevű klinika is, ahol az intimitás programozható élménnyé válik.

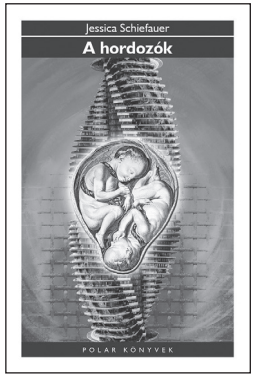
A regény középpontjában Lizz áll, aki férjével együtt vezeti a klinikát. Bár életük kívülről rendezettnek tűnik, Lizzt mindvégig múltjának feldolgozatlan veszteségei és hiányai kísértik.

Sara Johnsen filmes alkotóként vált ismertté, és ez a regény nyelvében, szerkezetében is érzékelhető. A jelenetek gyakran erős vizualitással épülnek fel, a feszültség fokozatosan, szinte filmszerű ritmusban bontakozik ki. A futurisztikus háttér ugyan fontos eleme a könyvnek, mégsem ez adja a regény igazi súlyát, hanem Lizz összetett figurája és az a személyes dráma, amely a történet mélyén húzódik.

A *Táncoslábú* több olyan témát érint, amelyek ma is élénk társadalmi viták tárgyai: a mesterséges reprodukció kérdését, a test feletti rendelkezést, a technológia szerepét az intimitásban, valamint az ember és természet kapcsolatának fokozatos átalakulását. A regény ugyanakkor nem elsősorban válaszokat kínál ezekre a kérdésekre, hanem olyan világot mutat meg, amelyben ezek a folyamatok már a mindennapok részévé váltak.

A disztópikus elemek mögött végig felismerhetőek maradnak nagyon is jelen idejű emberi tapasztalatok: a veszteség, az elszigetelődés, az identitáskeresés és a közelség iránti igény. Ettől válik a *Táncoslábú* nem csak jövőregénnyé, hanem egyben érzékeny és gondolatébresztő emberi történetté is.

Szilágyi Orsolya

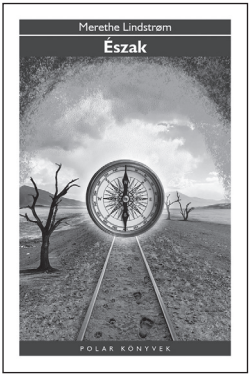
Jessica Schiefauer: A hordozók

ISBN: 978-615-5866-78-4
Fordító: Teplán Ágnes

Milyen lenne a világ, ha a radikálisan férfiellenes ökofeminista szélsőségesek kezébe kerülne a hatalom? Ha a mesterséges női társadalmon kívül, zárt rezervátumokban tartott férfiakat csak megtermékenyítőanyag-forrásként, munkaerőként és főként kísérleti alanyokként használnák? Fenntartható, élhető világ jöhetne így létre? A kérdés bonyolultabb, mint gondolnánk, de Jessica Schiefauer izgalmas történetszövésű regényében nem maradunk válaszok nélkül.

Jessica Schiefauer 1978-ban született, Göteborgban. Svéd és angol irodalomtudományi és pedagógiai stúdiumai mellett írótanfolyamokat is végzett. Számos svéd irodalmi díj birtokosa, hazájában rendkívül népszerű szerző, regények és novellák mellett színdarabokat és számítógépes játékokat ír. A hordozók című regény a jövőben játszódik, és egy olyan férfiellenes női társadalmat mutat be, amely egy férfiak által terjesztett világjárvány következtében alakult ki. Az új társadalom alapvetően antikapitalista, tőkeellenes, kollektivista, másrészt viszont környezettudatosság jellemzi, ezért ebben a világban nagy gondot fordítanak a Föld energiakészletével való tudatos gazdálkodásra, megtiltják az állatok fogyasztását és fosszilis energiák fölhasználását. A hordozókban megjelenik a kommunizmus és a nácizmus társadalmára jellemző kirekesztés, félelemkeltés, propaganda, elnyomás, bűnbakképzés, eugenika. Ennek a poszthumán állapotnak az eredménye, hogy bár a nők a – kísérleti alanyként „tenyésztett" és rezervátumban tartott – férfiak nélküli társadalmukban is boldogulnak, ugyanakkor éppen a mesterséges megtermékenyítések gyakori eredménytelensége és a gyermekvállalás elutasítása kérdőjelezi meg a fennálló kirekesztő ideológia fenntarthatóságát, életképességét...

A Polar Könyvek sorozat kötetei kedvezményes áron megrendelhetők
a kiadó honlapján: www.polarkonyvek.hu

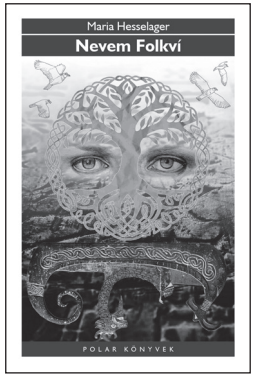
Merethe Lindstrøm: Észak

ISBN: 978-615-5866-82-1

Fordító: Bangó Adrienn Lídia

Szürreális, soha véget nem érő bolyongás egy háború utáni Európában. Egy fiú, akit valaha régen elhurcoltak, de megszökött a menetoszlopából, a már soha vissza nem térő békés múltat keresi észak felé igyekezve. Társak csapódnak hozzá, együtt próbálnak célt érni a „felszabadítók" szőnyegbombázásai, a menekültek hordái és a pusztulás, a halál mindenhol jelen lévő dísztelei között. Megdöbbentő módon mégis szép ez a groteszk, haldokló világ, és benne az emberség pislákoló fénye.

Merethe Lindstrøm 1963-ban született Bergenben. Húszévesen debütált íróként, és az azóta megjelent tizenegy regényével és kilenc novellásкötetével nemzetközileg elismert íróvá vált. 2011-ben elnyerte az Északi Tanács Irodalmi Díját, 2012-ben Amalie Skram-díjat kapott. Merethe Lindstrøm elsősorban az önmagukat kereső emberek közti törékeny kapcsolódásokról, az elhallgatásról és a múlt feldolgozásáról ír. Az Északban is megfigyelhető minimalista, a kulcsfontosságú fordulatokat leginkább csak sejtető elbeszélésmód a kézjegyévé vált. A regény története egy rémálomszerű bolyongás a háború utáni Európában. Az olvasó számára hamar egyértelművé válik, hogy a névtelen főszereplő nem csak fizikai értelemben keresi a helyét a világban: a hosszú, kimerítő vándorlás során folyton visszakanyarodik ahhoz a kérdéshez, hogy ki is ő, és mennyi maradt meg abból, aki az elhurcolása előtt volt. A szöveg minden szinten az ő széttöredezettségét tükrözi: rövid, zaklatott epizódokban ugrál múlt és jelen, álom és ébrenlét között. A főhős belső valósága uralja a szöveget, a regény meg sem próbál földrajzilag, történelmileg pontos lenni, sőt: felmerülhet a kérdés, hogy egyáltalán a múltban, egy sötét jövőben vagy egyenesen egy kísértethistóriában járunk. A nagy ecsetvonásokkal felrajzolt szereplőket körülvevő világ lázálomszerű, nyomasztó, a kontúrjai elfolynak, az idealizált régi otthonról (ami a bolyongás célpontja) pedig csak annyit tudunk, hogy északon van. Minden szereplő egyszerre nagyon is valóságos, traumatizált túlélője a háborúnak, és ugyanakkor furcsa, szimbolikus alak, akinek nem is kéne ott lennie, legyen szó akár a fán talált fiúról, a faluja szőnyegbombázását egyedüliként túlélő kisbabáról, vagy az országot rendíthetetlenül járó vándorszínészekről. Éppen ez az állandó kettősség, a külső és a belső közti határok elmosása, a valóság és a lelki világ folyamatos egymásra hatása teszi izgalmas, rétegzett olvasmánnyá a könyvet.

Maria Hesselager: Nevem Folkví

ISBN: 978-615-5866-62-3
Fordító: Sulyok Viktória

A fordulatos viking-kori történet középpontjában Folkví, a szellemvilággal kapcsolatban álló előkelő lány áll, aki szülei halála után nehezen találja helyét a közösségben, ráadául a bátyjához fűződő szoros viszonya is veszélybe kerül annak nősülési szándéka miatt. Fokví elkeseredett döntésre szánja el magát…

Maria Hesselager (sz.1984) debütáló regénye a viking korban játszódik, de a témák, amelyekkel foglalkozik, kortalanok. A mű címszereplője, Folkví, az őrület szélén egyensúlyoz, amikor bátyja, Áslakr első hadjáratáról hazatérve közli vele, hogy szerelmes egy lányba, akit idegen földön ismert meg, és házasságra készül lépni vele. Folkví bármire képes lenne, hogy megakadályozza az esküvőt. De kezébe tudja venni sorsa alakítását, vagy erősebbek nála a nornák, akik tébolyultan fonják a fonalakat? Változtathat sorsán, vagy bármivel is próbálkozik, élete megírt mederben csorog? A történéseket az időben ugrálva ismerjük meg, ami visszatükrözi Folkví lelki vívódásait. A szerző bőségesen szolgál meglepő fordulatokkal, de az igazi csattanót a végére tartogatja. A könyv Dániában 2021-ben a Munch-Christensen és a Bogforum debütáns díját egyaránt elnyerte.

A Polar Könyvek sorozat kötetei kedvezményes áron megrendelhetők
a kiadó honlapján: www.polarkonyvek.hu